אוצר מדרשים — שלמה המלך ונעמה העמונית

מעשה בשלמה המלך ע"ה

[בית המדרש ח"ב 86]

מעשה בשלמה המלך ע"ה אשר היה שט בכל יום לרקיע לשמוע סודות מפי עזא ועזאל ולא היה לו פחד ואימה, וכל צבא מעלה היו כורעים ומשתחוים לפני הקב"ה והיו משבחים אותו שהעמיד מלך כזה בישראל, והיו ממלאים לו כל רצונו, שנאמר וישב שלמה על כסא ה' למלך וגו', והיה מולך על העליונים והתחתונים וגזר והביאו אבנים וצרכי בנין לבית המקדש, וכשבקש השמיר היה מביאו אשמדאי מלכא דשידי בשלשלאות של ברזל וטבעת שחקוק עליו שם המפורש והיה תפוס אצלו ימים רבים אפילו אחר בנין ביהמ"ק, וכשגרמה החטא בקש ממנו שיתיר אותו והוא יגלה לו סוד אחד שהוא ענין גדול ונורא, והתירו ושאל ממנו שיתן לו טבעתו שהיה חקוק בו שם המפורש והוא האמינו כי היתה סבה מאת ה' לשלם לו כפעלו על שעבר שלשה לאוין שילך ג' שנים בגלות, וכשלקח הטבעת השליכו לים ובא דג אחד ובלע אותו, אז השליכו ארבע מאות פרסאות בארץ העמים וגרשו מעל מלכותו ואבד כל תפארתו, כי השליכו למרחוק והיה שואל על הפתחים ואמר אני שלמה הייתי מלך בירושלם, והיו משחקים מדיבורו והיו אומרים מלך כזה ישאל על הפתחים, ועמד בזה הצער שלש שנים על שעבר שלש מצות התורה: על לא ירבה לו נשים ולא ירבה לו סוסים וכסף וזהב לא ירבה לו מאד, ונכשל בכולן, ובסוף הזמן הזה של שלש שנים רצה הקב"ה לרחם עליו למען דוד עבדיו ולמען הצדקת נעמה בת מלך עמון שיתחבר אליה ויביאנה עמו לארץ ישראל ויצא ממנו משיח בן דוד, הביא הקב"ה לארץ עמון ובא לעיר המלוכה אשר שמה משכמם והיה עומד ברחוב העיר משכמם ומלצר המלך שר הטבחים שעושה ומבשל מאכל המלך בא לקחת מה שצריך לעשות למלאכתו ומצא את שלמה עומד שם ולקח אותו באנגריא שהוליך מה שלקח, והוליכוהו לבית התבשיל וראה מה שהוא עושה, ואמר שלמה שיעמוד עמו וישרתהו ואינו רוצה אלא המאכל בלבד, ונתרצה לו וישב עמו וישרתהו ויעזרהו. אחר איזה ימים אמר לו שיבשל למלך מאכלים כמנהגו כמו שהוא היה אומן גדול באלו המאכלים, ונתרצה לו המלצר, והוא (שלמה) עשה ובשל מעדני המלך וכשאכל המלך אותם המטעמים שהביאם המלצר וטעם אותם התבשילין, שאל המלך למלצר מי בשל אלו המאכלים שעד עתה לא הבאת לי כהם, וסיפר לו כל המאורע שאותו האדם בשלם, וצוה לעבדיו שיקראו אותו, ובא לפני המלך, ושאל לו אם רוצה אתה להיות לי מלצר ואמר הן, ושלח את המלצר מלפניו ושם אותו במקומו לבשל לו כל מאכליו. ויהי אחר הדברים האלה, ראתה אותו בת מלך עמון, ושמה נעמה, ואמרה לאמה שרצונה לקחת את האיש הזה המלצר לבעל, ואמה גערה בה ואמר לה יש במלכות אביך שרים רבים ונכבדים שתקח אחד מהם הטוב בעיניך, ואמרה אינני רוצה אלא זה המלצר, והפצירה בה הרבה ולא הועיל שאמרה על

כל פנים אין רצוני באיש אחר אלא בזה, עד שהוכרחה אמה לגלות הענין לבעלה המלך שרצון בתו הוא ליקח את המלצר לאיש, וכששמע זה הדבר חרה לו עד מאד ורצה להרוג את שניהם, אבל לא היה רצונו של הקב"ה ונעשה להם נס שנכמרו רחמי המלך עליהם ולא רצה לשפוך דם נקי וקרא לאחד מעבדיו וצודו שיוליך אותם למדבר שמם ושם ימותו מאליהם, והסריס עשה כאשר צוהו המלך והניחם במדבר והלך לדרכו אל המלך לשרתו כבראשונה, והם הלכו משם למצוא אוכל להחיות נפשם ובאו לעיר אחת שהיתה על שפת הים והוא הלך לבקש אוכל לנפשם ומצא דייגים מוכרים דגים וקנה אחד מהם והביא את הדג הזה לאשתו שתבשל אותו, וכשפתחה אותו הדג מצאה הטבעת בתוכו שחקוק עליו שם המפורש ונתנה את הטבעת הזה לבעלה, ותכף הכיר את הטבעת הזה ושם אותו באצבעו ותכף שב רוחו אליו ודעתו נתישבה עליו ועלה לירושלם וגרש את האשמדאי וישב על כסא מלכותו וישם כתר מלכות בראשו, ואחר כך שלח לקרוא לאביה שהוא מלך בני עמון ואמר לו למה הרגת שתי נפשות בלי רשות ופחד ואמר ח"ו שלא המתים אלא גרשתים למדבר שמם ולא ידעתי מה נעשה בהם, אמר שלמה המלך ע"ה לו, ואם תראה אותם תוכל להגיד אותם? דע שאני המלצר ובתך אשתי ושלח לקראתה ובאה ונשקה ידיו והוא שמח שמחה גדולה והלך לו אל ארצו.

תם מעשה בשלמה המלך ע"ה